

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Karly Cháberové a soudců Štěpána Výborného a Jana Kratochvíla ve věci

žalobce: **„Spolek Za život lidské“, IČ: 22726888**
sídlem Nad Turbovou 506/16, Praha 5 – Košíře
zastoupený advokátem Mgr. Vojtěchem Suchardou
sídlem V Jámě 699/1, Praha 1 – Nové Město

proti
žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**
sídlem Mariánské náměstí 2/2, Praha 1 – Staré Město

za
účasti: Vilapark Klamovka s.r.o.
sídlem Koželužská 2450/4, Praha 9 – Libeň
zastoupena advokátkou JUDr. Evou Dobrohuškovou
sídlem Panská 2, Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 7. 2018, č. j. MHMP 1096819/2018, sp.
zn. S-MHMP 1785343/2017/STR

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a průběh řízení před správním orgánem

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, kterým bylo zčásti změněno rozhodnutí Úřadu městské části Praha 5, odboru stavebního (dále jen „stavební úřad“) ze dne 16. 8. 2017, č. j. MC05 47416/2017, sp. zn. MC05/OSI/3000/2014/No/Sm.p.1014, kterým byla umístěna stavba nazvaná „Obytný soubor Klamovka“ na pozemcích parc. č. 3986/1 (ostatní plocha), parc. č. 3987/1 (ostatní plocha), parc. č. 4014/1 (ostatní plocha), parc. č. 4014/2 (zastavěná plocha a nádvoří), parc. č. 4015 (ostatní plocha), parc. č. 4816/2 (ostatní plocha), parc. č. 4816/12 (ostatní plocha), parc. č. 4816/15 (ostatní plocha), parc. č. 4816/18 (ostatní plocha) v katastrálním území Smíchov, obec Praha (dále jen „stavba“ či „záměr“), v území s funkčním využitím OB – čistě obytné, ZMK – zeleň městská a krajinná, ZP – parky, historické zahrady a hřbitov, S4 – ostatní dopravně významné komunikace, vymezeném ze severu, východu a jihu ulicí Podbělohorská, ze západu parkem Klamovka.
2. Z obsahu správního spisu zjistil soud následující, pro věc podstatné skutečnosti.
3. Osoba zúčastněná na řízení (dále též „stavebník“) podala dne 23. 5. 2014 žádost o vydání rozhodnutí o umístění stavby.
4. Do vedeného územního řízení se přihlásil jako účastník žalobce, a to na základě § 70 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně přírody a krajiny“).
5. Dne 16. 9. 2014 vydal stavební úřad pod č. j. OSI.Sm.p.1014-30132/2014/Če-UR rozhodnutí o umístění výše uvedené stavby.
6. Rozhodnutím žalovaného ze dne 29. 10. 2015, č. j. MHMP 1785029/2015, sp. zn. S-MHMP 1751601/2014/STR/ka, bylo toto rozhodnutí zrušeno a věc byla stavebnímu úřadu vrácena k novému projednání.
7. Shora uvedeným rozhodnutím stavební úřad znovu rozhodl o umístění stavby. V odůvodnění uvedl, že záměr stavebníka je v souladu s vydanou územně plánovací dokumentací, s cíli a úkoly územního plánování, zejména charakterem území, s požadavky na ochranu architektonických a urbanistických hodnot v území, s obecnými požadavky na umístění stavby a využívání území, včetně požadavků stanovených vyhláškou č. 26/1999 Sb. hl. m. Prahy, o obecných technických požadavcích na výstavbu v hl. m. Praze (dále jen „vyhláška OTHP“), s požadavky zvláštních právních předpisů a se stanovisky dotčených orgánů, včetně ochrany práv a právem chráněných zájmů účastníků řízení. Námitky žalobce stavební úřad odmítl, a to včetně nerespektování urbanistického charakteru dané lokality, nezákonného překračování hlukových limitů z automobilové dopravy, ohrožení životního prostředí a chráněných živočišných druhů, celkového snížení kvality života a pohody bydlení či navýšení podílu zpevněných ploch v řešeném území.
8. K odvolání žalobce žalovaný změnil rozhodnutí stavebního úřadu tak, že podmínka č. I. zní: „- bytový dům A (sekce A1, A2, A3, A4) o sedmi nadzemních podlažích, - bytový dům B (sekce B1, B2, B3, B4, B5) o čtyřech nadzemních podlažích“ a podmínka č. VIII., bod 2 se

doplňuje o větu: „S touto výměnou povrchu vozovky bude stavba věcně a časově koordinována.“. Ve zbytku rozhodnutí stavebního úřadu potvrdil.

9. K námitce žalobce ve věci nesouladu záměru s cíli a úkoly územního plánování žalovaný podotkl, že nelze tvrdit, že by navrhovaná stavba byla v příkrém rozporu se stávající, rozvolněnou zástavbou v okolí. Žalovaný odmítl tvrzený nesoulad záměru s obecnými požadavky na umístění stavby či čl. 4 vyhlášky OTTP a uvedl, že z hlediska ochrany přírody a krajiny nejvhodnější dřeviny budou zachovány a velmi hodnotné dřeviny je možno odstranit jen v nejnútnejších případech. Potvrdil také závěr stavebního úřadu, že umístěním stavby a jejím následným provozem nebude nad přípustnou míru obtěžováno okolí a ohrožována bezpečnost a plynulost provozu na přilehlých pozemních komunikacích. K další námitce uvedl, že stavba je navržena tak, aby neohrožovala život, zdravé životní podmínky jejich uživatelů ani uživatelů okolních staveb a aby neohrožovala životní prostředí nad limity obsažené ve zvláštních právních předpisech. K další námitce uzavřel, že záměr není v rozporu s režimem památkové ochrany pro dané území a že jeho realizace neohrozí hodnoty památkové rezervace. Provoz navrhované stavby pak nebude mít zásadní vliv na stávající úroveň ovzduší v zájmové oblasti a nebude docházet k překračování limitů nad přípustnou mez, a to včetně hlukových, přičemž znalecký posudek předložený žalobcem není oponentním posudkem k předloženým akustickým studiím a s jeho existencí se už dostatečně vypořádal stavební úřad. K výskytu zvláště chráněných živočichů žalovaný konstatoval, že součástí dokumentace je biologický průzkum, dle něhož na zkoumané lokalitě nebyly zjištěny žádné druhy zvláště chráněných rostlin ani živočichů, které by se zde trvale vyskytovaly. A ke stejnému závěru dospěl též odbor životního prostředí Magistrátu hlavního města Prahy (dále jen „Magistrát“). Dodal, že žalobce jako odvolatel neprokázal výskyt roháče obecného ani jiných chráněných živočichů na místě stavby, přičemž i z vyjádření příslušného odboru životního prostředí Magistrátu vyplývá, že výskyt tohoto živočicha v předmětné lokalitě je vysoce nepravděpodobný. Dále žalovaný odmítl, že by stavba nerespektovala odstupovou vzdálenost od lesa či by dotčený les byl plánovanou stavbou ohrožen. Žalovaný též uvedl, že žádný závazný předpis nepožaduje umístit jako součást stavby objekty občanské vybavenosti. K dalším námitkám žalovaný odmítl, že by záměr měl být v budoucnu rušivou dominantou dané lokality nebo že stavba nerespektuje urbanistický charakter lokality, kdy odkázal na podrobné odůvodnění stavebního úřadu. Dále uvedl, že ani odstupové vzdálenosti nejsou v rozporu s vyhláškou OTTP a jsou splněny požadavky na dostatečné oslunění obytných místností. Znovu poté zopakoval, že nebylo shledáno možné zhoršení kvality prostředí a hodnoty území. K další námitce uvedl, že navýšení podílu zpevněných ploch v řešeném území nepřekročí hodnoty koeficientů daných platným územním plánem. Stavební úřad rovněž záměr řádně posoudil z hlediska souladu s platným územním plánem, kdy žádná žalobcem proklamovaná změna územního plánu nebyla přijata. Konečně pak uzavřel, že ústní jednání není povinné a pokud jej stavební úřad nenařídil, upustil od něj. U mnohých námitkách žalovaný poukázal též na nedostatek věcné legitimace žalobce.

II. Obsah žaloby

10. Žalobce namítá, že rozhodnutí stavebního úřadu i žalovaného jsou nepřezkoumatelná, nezákonná a spočívají na nedostatečně zjištěném skutkovém stavu a na nesprávném právním posouzení věci. Zároveň je správní řízení předcházející vydání napadených rozhodnutí stíženo četnými vadami. Konkrétně žalobce vznáší následující námitky.

11. Předmětná stavba absolutně nerespektuje urbanistický charakter dané lokality, kdy žalobce odkazuje na čl. 4 a 13 vyhlášky OTPP a dovolává se § 18 odst. 1, § 19 odst. 1 písm. e), § 90 odst. 1 a § 92 odst. 2 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“), a § 9 odst. 2 vyhlášky Ministerstva pro místní rozvoj č. 500/2006 Sb., o územně analytických podkladech, územně plánovací dokumentaci a o způsobu evidence územně plánovací činnosti (dále jen „vyhláška č. 500/2006 Sb.“). Dle žalobce se specifika daného území změní poté, kdy bude zelená plocha nahrazena devíti bytovými domy, z nichž ty výše položené budou mít výšku přesahující 22 metrů. Žalovaný navíc (podobně jako již předtím stavební úřad) totožnou námitku dostatečně nevypořádal.
12. Žalobce dále namítá nedodržení závazných požadavků na výstavbu. Za prvé poukazuje na odstupy mezi budovami, kdy záměr účelově vytváří dojem, že jej tvoří toliko dvě budovy. Zároveň je v této části prvoinstanční rozhodnutí nepřezkoumatelné, jelikož žalobcem namítanou otázku odstupu prakticky vůbec nevypořádává. Za druhé žalobce namítá rozpor napadených rozhodnutí s § 9 odst. 2 vyhlášky č. 503/2006 Sb. Za třetí upozorňuje na zhoršení kvality prostředí a hodnoty území, kdy touto námitkou se stavební úřad opět vůbec nezabýval.
13. Žalobce dále poukazuje nedostatečnost veřejného vybavení a zhoršení kvality života, přičemž správní orgány se s předmětnou námitkou opět řádně nevypořádaly. Zde poukazuje na skutečnost, že vlivem nové výstavby dojde k obrovskému nárůstu či posílení zdrojů každodenních obtíží a stresových situací na straně obyvatelů lokality a podstatně se sníží možnosti a kvalita odpočinku. Zároveň dojde k zatížení již tak nedostatečné občanské vybavenosti: škol a školek, sportovišť či parku Klamovka.
14. V další námitce žalobce tvrdí, že dojde k nezákonnému překračování hlukových limitů, přičemž za účelem prokázání důvodnosti této námitky již v průběhu správního řízení předložil znalecký posudek, s jehož obsahem se však správní orgány řádně nevypořádaly. Ke znečištění ovzduší dále žalobce uvádí, že záměr je navrhován v území, v němž jsou již v současné době dlouhodobě překračovány imisní limity, přičemž danou stavbou by došlo k dalšímu zhoršení kvality ovzduší. I s touto námitkou se správní orgány řádně nevypořádaly.
15. Žalobce namítá, že v dotčené lokalitě se prokazatelně nachází ohrožené druhy živočichů. Jedná se mimo jiné o roháče obecného (*Lucanus cervus*), jehož výskyt v dané lokalitě je všeobecně známou informací. I zde jsou obě rozhodnutí nepřezkoumatelná.
16. Žalobce poukazuje na další zhoršení dopravní situace v předmětném místě; i zde namítá nedostatečné vypořádání této námitky ve správním řízení. Celkově dle žalobce daná stavba bude mít četné negativní vlivy na celou lokalitu a na vlastníky zdejších nemovitostí, kdy na druhou stranu nepřináší jakoukoli pozitivní hodnotu, která by četné negativní vlivy vyvažovala.
17. Žalobce tvrdí, že s ohledem na fakt, že záměr stavby počítá s podzemním propojením 5 budov a 4 budov masivní železobetonovou konstrukcí, je nepochybné, že realizací záměru dojde k nežádoucímu výraznému navýšení podílu zpevněných ploch v řešeném území. Správní úřady však na tuto námitku řádně nereagovaly.
18. Žalobce argumentuje též tím, že městská část Praha 5 dlouhodobě usiluje o změnu (revokaci) příslušné části územního plánu zpět na VV a SP, čímž dává jasně najevo svůj

nesouhlas se změnou územního plánu ÚP č. Z 1187/07 a s celým projektem „viladomu“ Klamovka. Vydání rozhodnutí o umístění stavby je tak přinejmenším na hraně zákona, konkrétně § 2 odst. 4 správního řádu.

19. Žalobce namítá nezákonnost procesu předcházejícího vydání prvoinstančního rozhodnutí, kdy ani s touto námitkou se žalovaný ve svém rozhodnutí řádně nevypořádal. Žalobce má za to, že správní orgán I. stupně zcela zásadním způsobem pochybil, pokud neumožnil účastníkům řízení uplatnit své případné námitky v rámci ústního jednání poté, kdy došlo k doplnění podkladů pro vydání prvoinstančního rozhodnutí (byť žalobce uznává, že nařízení ústního jednání není povinné). A ve svém oznámení ani nestanovil lhůtu, dokdy mohou účastníci řízení uplatnit své námitky k doplnění žádosti (oznámením správní orgán I. stupně účastníky řízení toliko vyzval, aby se vyjádřili ve lhůtě 15 dnů ode dne doručení oznámení k doplněným podkladům, nicméně nepoučil účastníky řízení o tom, že mohou uplatnit své námitky, stanoviska, popřípadě důkazy a v jaké lhůtě tak mohou učinit). Tím jim nezákonně odejmul možnost zákonem přípustným způsobem chránit jejich práva a oprávněné zájmy, přestože je zákonnou poučovací povinností stavebního úřadu řádně informovat účastníky řízení a sdělit jim veškerá jejich procesní práva, včetně lhůty pro jejich uplatnění. Přímým důsledkem uvedeného pochybení je neuplatnění důvodných námitek žalobce, přičemž pokud by správní orgán tímto způsobem nepochybil, žalobce by své námitky podal a tyto by správní orgán musel přezkoumat, věcně vyhodnotit a jejich případné zamítnutí řádně odůvodnit. Žalobce podotýká, že jelikož správní orgán I. stupně v oznámení nestanovil lhůtu, do kdy mohou účastníci řízení uplatnit námitky a dotčené orgány závazná stanoviska, tak legitimně očekával, že od ústního jednání upuštěno nebude a on bude moci své námitky na nařízeném jednání po nahlédnutí do spisu s doplněnými podklady uplatnit. Nadto podle § 36 odst. 3 správního řádu lze postupovat až v situaci, kdy jsou všechny podklady pro rozhodnutí shromážděny, kdy mezi tyto podklady v souladu s § 50 odst. 1 správního řádu patří i námitky účastníků; před jejich uplatněním či marným uplynutím stanovené lhůty tak nelze o shromáždění všech podkladů vůbec hovořit. Proto v dané věci nelze určit ani okamžik koncentrace řízení.
20. Žalobce žádá, aby soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

21. Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že žalobní námitky jsou totožné s námitkami vznesenými v územním řízení a v řízení o odvolání a žalovaný má za to, že se jimi náležitě zabýval a uvedl, na základě jakých důkazů bylo rozhodnuto a jakými úvahami se při rozhodování řídil. Proto odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí.
22. Žalovaný zdůraznil, že za jediný žalobní bod spadající pod věcnou aktivní legitimaci žalobce lze považovat bod týkající se tvrzeného výskytu roháče obecného na pozemcích stavby, protože námitky ekologického občanského sdružení je vždy nutno posuzovat právě s přihlédnutím k zájmům, které toto sdružení hájí ve správním řízení. V tomto ohledu žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 As 2/2009 – 80, a obsáhle citoval rozsudek téhož soudu ze dne 5. 10. 2017, č. j. 7 As 303/2016 – 49. V této souvislosti žalovaný poukázal též na novelu stavebního zákona zákonem č. 225/2017 Sb., kterým bylo zrušeno ustanovení § 85 odst. 2 písm. c) stavebního zákona, o které opíraly tyto spolky své účastenství v územním řízení. Pokud by tedy bylo územní

řízení zahájeno po 1. 1. 2018, žalobce by jeho účastníkem již nebyl a nemohl by uplatňovat ani žalobní námitky týkající se ochrany přírody a krajiny.

23. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV. Vyjádření osoby zúčastněné na řízení

24. Osoba zúčastněná na řízení ve svých vyjádřeních poukázala na skutečnost, že žalobce se nezákonnosti napadeného rozhodnutí může domáhat pouze v rozsahu složek ochrany přírody a krajiny uvedených v ustanovení § 2 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny, přičemž žaloba neobsahuje žádné konkrétní tvrzení, jaké zájmy žalobce jako spolku, které hájí, měly být napadeným rozhodnutím porušeny.

25. Za přípustné námitky lze dle stavebníka považovat pouze dvě námitky. Jednak nezákonné překračování hlukových limitů a znečištění ovzduší, avšak všechny hlukové limity byly dodrženy a byla přijata kompenzační opatření na ochranu před hlukem, takže nenastane situace nadlimitního zatížení území vlivem záměru. A také výskyt ohrožených živočišných druhů; výskyt roháče obecného se však neprokázal, přičemž biologický průzkum bude opakován v rámci stavebního řízení.

26. K tvrzeným procesním pochybením osoba zúčastněná na řízení konstatovala, že v územním řízení se konala dvě veřejná ústní jednání (15. 7. 2014 a 16. 6. 2016), přičemž žalobce zaměňuje oznámení o upuštění od ústního jednání, včetně práva podat do stanovené lhůty námitky a připomínky, s oznámením o možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí před vydáním rozhodnutí ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu.

V. Replika žalobce

27. Žalobce v replice na vyjádření žalovaného a osoby zúčastněné na řízení odmítl, že by nebyl aktivně věcně legitimován k podání mnoha žalobních námitek; tento výklad je nejen nepřiměřeně restriktivní, ale především vnitřně rozporný a zmatečný. Žalobce zdůraznil, že dle stanov je jeho posláním mj. ochrana přírody a krajiny, s přihlédnutím k umisťování novostaveb do stávající zástavby. Žalobce odmítl, že by mohl uplatňovat námitky pouze k bodům a okruhům výslovně vyjmenovaným v § 2 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny. Žalobce si je vědom toho, že aktivní legitimace spolků, které byly založeny za účelem ochrany přírody a krajiny, nemůže být bez hranic, nicméně takto restriktivní výklad zákona, který uplatňuje žalovaný, by vedl k omezení přístupu k soudu a jako takový by byl v rozporu s účelem a smyslem zákona i čl. 35 odst. 1 Listiny. Stejně tak nemůže obstat závěr žalovaného ve vztahu k omezení aktivní legitimace ohledně procesních nedostatků v řízení před správními orgány. Zde žalobce opakuje, že byl zcela flagrantním způsobem zkrácen na svých procesních právech, předmětným oznámením nebyl nijak vyrozuměn – jak bylo zákonnou povinností správního orgánu I. stupně – o lhůtě, do kdy může uplatnit své námitky k doplnění žádosti žadatele, což způsobilo nezákonnost obou napadených rozhodnutí.

28. Žalobce dále uvádí, že pro vydání rozhodnutí o umístění stavby je v tomto konkrétním posuzovaném případě nutnou podmínkou taktéž vydání kladného rozhodnutí o povolení kácení dřevin a porostů, jež se v daném místě vyskytují, a posláním žalobce je tyto dřeviny a porosty chránit. Aktuální situace je však taková (po rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 6. 2015, sp. zn. S-MHMP-283410/2015, č. j. MHMP-283410/2015/OCP-V-146/R-13/Bor), že ačkoli dosud nebylo vydáno kladné rozhodnutí o kácení cca 65 vzrostlých stromů a porostů, jež rostou na pozemcích zamýšlené stavby a lze je dle obecně platných definic

považovat za les o rozloze cca 1 ha, tak žalovaný přesto vydal žalobou napadené rozhodnutí. Tímto postupem zároveň žalovaný jedná v přímém rozporu s vlastní Strategií adaptace hl. m. Prahy na klimatickou změnu.

VI. Vyjádření osoby zúčastněné na řízení ze dne 4. 2. 2019

29. V reakci na repliku žalobce osoba zúčastněná na řízení obsáhle zopakovala, že většina žalobcových námitek je nepřípustná, kdy žalobce neuvedl žádný relevantní důvod pro to, aby mohlo být žalobě vyhověno. Obecně osoba zúčastněná na řízení uvedla, že napadená rozhodnutí správních orgánů jsou v souladu s právními předpisy, jsou přezkoumatelná a všechny námitky žalobce byly v územním řízení řádně vypořádány. Osoba zúčastněná na řízení rovněž uvedla, že po dlouhých a náročných jednáních uzavřela s účastníky územního řízení mediační dohodu, kterou se účastníci řízení dohodli na upravené podobě umístěného záměru. Žalobce se však k mediační dohodě nepřipojil, ačkoli s ním bylo opakovaně jednáno a byl též přítomen mediačnímu jednání, na kterém se všechny strany (včetně žalobce) dohodly na obsahu mediační dohody; žalobce však závazky z ústní dohody nedodržel. Závěrem osoba zúčastněná na řízení odmítla argumentaci žalobce obsaženou v podané replice, přičemž odkázala na blíže specifikovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu.

VII. Argumentace účastníků při jednání

30. Žalobce při jednání odkázal na svá dřívější podání a zopakoval, že napadená rozhodnutí považuje za nezákonná. Zdůraznil především procesní vady dotčeného správního řízení, neboť po doplnění žádosti stavebníkem mu stavebním úřadem nebylo umožněno uplatnit vůči těmto novým podkladům námitky; a v tomto směru stavební úřad nesplnil ani svou poučovací povinnost.
31. Žalovaný také setrval na svých dřívějších vyjádřeních a odmítl, že by v průběhu správního řízení bylo možno seznat některá procesní pochybení.
32. Osoba zúčastněná na řízení rovněž odkázala na svá předchozí vyjádření. Dle jejího názoru žalobou napadená rozhodnutí byla zpracována velmi kvalitně. Připomněla, že žalobce je spolkem, a proto mu přísluší omezená žalobní legitimace, přičemž mnohé námitky žalobce se netýkají ochrany přírody a krajiny. K věcným námitkám dodala, že roháč obecný se v předmětné lokalitě nevyskytuje a zdůraznila, že se záměr neumísťuje na zelné ploše. Ve shodě se žalovaným pak uvedla, že v průběhu řízení nenastala žádná procesní pochybení.

VIII. Posouzení žaloby Městským soudem v Praze

33. Soud dle § 75 s. ř. s. přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, v rozsahu žalobou tvrzených bodů nezákonnosti, kterými je vázán, podle skutkového a právního stavu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí, a dospěl k závěru, že žaloba je nedůvodná.
34. Pro posouzení předmětné žaloby je předně klíčové, jaké námitky žalobce lze označit za přípustné, pokud je žalobce spolkem, který byl účastníkem územního řízení na základě § 85 odst. 2 písm. c) stavebního zákona, dle něhož účastníky územního řízení jsou osoby, o kterých tak stanoví zvláštní právní předpis (žalobce takto sám při přihlášení do uvedeného řízení uvedl, že do něj vstupuje na základě § 70 zákona o ochraně přírody a krajiny). K uvedené problematice existuje bohatá judikatura Nejvyššího správního soudu, z níž soud

v následujících bodech vychází (viz např. žalovaným citovaný rozsudek ze dne 5. 10. 2017, č. j. 7 As 303/2016 – 49, nebo rozsudek ze dne 16. 1. 2018, č. j. 2 As 328/2016 - 96)

35. Podle § 70 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny se ochrana přírody uskutečňuje za přímé účasti občanů, prostřednictvím jejich občanských sdružení a dobrovolných sborů či aktivů. Podle odstavce 2 věta první občanské sdružení nebo jeho organizační jednotka, jehož hlavním posláním podle stanov je ochrana přírody a krajiny, je oprávněno, pokud má právní subjektivitu, požadovat u příslušných orgánů státní správy, aby bylo předem informováno o všech zamýšlených zásazích a zahajovaných správních řízeních, při nichž mohou být dotčeny zájmy ochrany přírody a krajiny chráněné podle tohoto zákona, s výjimkou řízení navazujících na posuzování vlivů na životní prostředí podle § 3 písm. g) zákona o posuzování vlivů na životní prostředí.“ Podle odstavce 3 je občanské sdružení oprávněno za podmínek a v případech podle odstavce 2 účastnit se řízení podle tohoto zákona, pokud oznámí svou účast písemně do osmi dnů ode dne, kdy mu bylo příslušným správním orgánem zahájení řízení oznámeno; v tomto případě má postavení účastníka řízení.
36. Účastenství spolku ve správním řízení dle § 70 odst. 3 zákona o ochraně přírody a krajiny se odvíjí od naplnění dvou kumulativních podmínek. Musí se jednat o spolek, jehož hlavním posláním podle stanov je ochrana přírody a krajiny. Současně musí jít o řízení, při němž mohou být dotčeny zájmy ochrany přírody a krajiny chráněné podle tohoto zákona. Pojem ochrany přírody a krajiny je legálně definován v § 2 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny, dle něž se ochranou přírody a krajiny „rozumí dále vymezená péče státu a fyzických i právnických osob o volně žijící živočichy, planě rostoucí rostliny a jejich společenstva, o nerosty, horniny, paleontologické nálezy a geologické celky, péče o ekologické systémy a krajinné celky, jakož i péče o vzhled a přístupnost krajiny“. Při výkladu tohoto pojmu je třeba postupovat systematicky a vycházet i z odstavce druhého téhož paragrafu, v němž jsou demonstrativně vyjmenovány hlavní prostředky, jimiž je ochrana přírody a krajiny zajišťována. Tyto prostředky jednoznačně konkretizují a poukazují na hlavní oblasti a zájmy, jimž je při ochraně přírody a krajiny nutno věnovat pozornost. Aktivizace těchto prostředků je pak zjevným indikátorem možného dotčení zájmů ochrany přírody a krajiny (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2009, č. j. 1 As 106/2008 – 100). Podle § 2 písm. g) zákona o ochraně přírody a krajiny je ochrana přírody a krajiny zajišťována mimo jiné „spoluúčastí v procesu územního plánování a stavebního řízení s cílem prosazovat vytváření ekologicky vyvážené a esteticky hodnotné krajiny“.
37. Spolkům, které odvozují svoji účast ve správním řízení z § 70 zákona o ochraně přírody a krajiny, tedy přísluší hájit pouze složky životního prostředí chráněné tímto zákonem. Podle rozsudku ze dne 7. 12. 2005, č. j. 3 As 8/2005 - 118, publ. pod č. 825/2006 Sb. NSS, „účast občanských sdružení podle § 70 zákona o ochraně přírody a krajiny nelze vykládat natolik široce, že by se vztahovala na jakoukoliv složku životního prostředí, nýbrž toliko na složky životního prostředí chráněné zákonem o ochraně přírody a krajiny“. Jiné zájmy mohou environmentální spolky hájit pouze v případě, že s ochranou přírody a krajiny souvisí alespoň nepřímo. Spojitost musí být buď zjevná, nebo musí vyplývat z podkladů, které má správní orgán k dispozici, případně ji musí spolek prokázat (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 10. 2017, č. j. 7 As 303/2016 – 42, blíže viz též VOMÁČKA, V. a kol. Zákon o ochraně přírody a krajiny. Praha: C. H. Beck, 2018, s. 539). Správní orgán je pak povinen věcně vypořádat pouze námitky týkající se zájmů, které spolek ve správním

řízení hájí (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 As 2/2009 – 80, publ. pod č. 2061/2010 Sb. NSS).

38. Řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu přitom v zásadě nejsou koncipována jako *actio popularis*, neboť zvláštní žalobní legitimace k ochraně veřejného zájmu svědčí pouze vybraným subjektům (viz § 66 s. ř. s.). V obecné rovině je třeba poznamenat, že ani Aarhuská úmluva či unijní právo zavedení institutu *actio popularis* záměrně nevyžadují. Takové pojetí účasti veřejnosti bylo při přípravě Aarhuské úmluvy, jakož i při projednávání přijetí změn směrnice č. 85/337/EHS o posuzování vlivů některých veřejných a soukromých záměrů (EIA), odmítnuto (stanovisko generální advokátky E. Sharpston ze dne 2. 7. 2009 ve věci C-263/08, Djurgarden-Lilla Värtans Miljöskyddsörening). Žalobce je tak oprávněn se dovolávat pouze nezákonnosti, která se projeví v jeho právní sféře, tedy zasáhne práva, která žalobci přísluší. Proto musí plausibilně tvrdit, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti, popřípadě že postupem správního orgánu byl zkrácen na právech, která jemu přísluší, takovým způsobem, že to mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí. Spolek není legitimován k uplatnění jakýchkoliv žalobních námitek, ale pouze námitek relevantních z hlediska zájmů hájených tímto spolkem (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 9. 2009, č. j. 1 As 40/2009 – 251).
39. Spolky jsou tedy předně oprávněny vznášet námitky procesněprávního charakteru ve smyslu § 65 odst. 2 s. ř. s. (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2013, č. j. 2 As 7/2011 – 274, ze dne 18. 9. 2013, č. j. 9 As 173/2012 – 65, či ze dne 25. 6. 2015, č. j. 1 As 13/2015 – 295). Na základě závěrů Ústavního soudu, že environmentální spolky se mohou domáhat nejen svých procesních práv, ale i práv hmotných (nález Ústavního soudu ze dne 30. 5. 2014, sp. zn. I. ÚS 59/14), se Nejvyšší správní soud musel vypořádat se svou dřívější judikaturou, která označovala environmentální spolky za pouhé zájemníky, jejichž žalobní legitimaci zakládá tvrzení o zkrácení na procesních právech (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2005, č. j. 6 A 25/2002 – 42, publ. pod č. 906/2006 Sb. NSS). V rozsudku ze dne 25. 6. 2015, č. j. 1 As 13/2015 – 295, Nejvyšší správní soud dovodil, že závěry ohledně dotčenosti ve hmotněprávní sféře potenciálního navrhovatele a nezbytnosti lokálního prvku lze použít i na otázku možné aplikace § 65 odst. 1 s. ř. s. V důsledku judikatury Ústavního soudu již proto nelze environmentální spolky pojímat jako pouhé zájemníky, jejichž žalobní legitimace se odvíjí od jejich účastenství ve správním řízení. Za splnění Ústavním soudem a správními soudy vymezených podmínek se mohou přímo domáhat ochrany svých hmotných práv (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 1. 2016, č. j. 3 As 13/2015 – 200, ze dne 30. 9. 2015, č. j. 6 As 73/2015 – 40, publ. pod č. 3343/2016 Sb. NSS, či ze dne 16. 11. 2016, č. j. 1 As 182/2016 – 28, blíže viz též VOMÁČKA, V, ŽIDEK, D. Omezení účastenství ekologických spolků: Pyrrhovo vítězství stavební lobby. České právo životního prostředí, 2017, roč. 45, č. 3, s. 36 a násl.).
40. Rozsah žalobních námitek je nicméně úzce spjat s námitkami, které bylo možné uplatnit ve správním řízení (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 6. 2012, č. j. 9 As 10/2012 – 22, ze dne 8. 9. 2011, č. j. 1 As 83/2011 – 565, či ze dne 11. 7. 2007, č. j. 2 As 10/2007 – 83). Byl-li spolek (žalobce) účastníkem správního řízení na základě § 70 odst. 3 zákona o ochraně přírody a krajiny, je oprávněn v řízení před správními soudy vznášet pouze námitky týkající se ochrany přírody a krajiny. To znamená ochrany jedné ze složek

životního prostředí vymezených v § 2 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny (tj. volně žijící živočichové, planě rostoucí rostliny a jejich společenstva, nerosty, horniny, paleontologické nálezy a geologické celky, ekologické systémy a krajinné celky, jakož i vzhled a přístupnost krajiny) či týkající se jednoho z prostředků, jimiž je ochrana přírody a krajiny zajišťována (§ 2 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny). V opačném případě by se dostal do pozice univerzálního dohlázeatele nad zákonností postupu a rozhodnutí správních orgánů v podstatě v neomezeném rozsahu, což není smyslem a účelem účastenství environmentálních spolků ve správních řízeních (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 As 2/2009 – 80, publ. pod č. 2061/2010 Sb. NSS).

41. Jestliže soud posoudil námitky žalobce s ohledem na výše vyřčené, dospěl k závěru, že za nepřípustné námitky lze považovat následující námitky žalobce.
42. Námitka poukazující na urbanistický charakter dané lokality se zjevně dotýká urbanistické hodnoty daného území, resp. možnosti jejího narušení záměrem stavebníka. Nikterak se však nedotýká ochrany přírody, jak je vymezená v § 2 zákona o ochraně přírody a krajiny. Pokud žalobce v rámci této námítky pouze obecně poukázal rovněž na skutečnost, že zelená plocha bude nahrazena devíti bytovými domy, tak ani tento poukaz nemůže vést k projednatelnosti předmětné námítky. Jak opakovaně konstatoval Nejvyšší správní soud, účast spolků nelze vykládat natolik široce, že by se vztahovala na jakoukoliv složku životního prostředí. Podrobněji pak například v rozsudku ze dne 22. 7. 2009, č. j. 5 As 53/2008 – 243, Nejvyšší správní soud uvedl, že je třeba mít na paměti, že se stavba neumísťuje ve volné krajině, ale v zastavěném území obce, kde o ochraně krajiny, resp. krajinného rázu, lze až na výjimky stěží hovořit, obzvláště pokud se v předmětné lokalitě nenachází žádná chráněná krajinná oblast ani přírodní památka. Jestliže je tedy předmětná stavba umísťována do městského zastavěného prostředí, a žalobce neuvedl žádná konkrétní fakta svědčící narušení životního prostředí (vyjma výskytu roháče obecného – viz dále), nemůže bez dalšího namítat narušení urbanizovaného krajinného rázu či obecně zhoršení životního prostředí ve smyslu zákona o ochraně přírody a krajiny. Navíc se podává, že se již v současné době v místě plánované stavby některé (byť funkčně i prostorově odlišné) stavby nacházejí.
43. Za přijatelnou námitku nelze považovat ani tvrzené nedodržení závazných požadavků na výstavbu. Poukaz na chybné odstupy mezi budovami představuje námitku, která se týká stavebně technického provedení stavby. Pokud pak žalobce v této části žaloby (pouze velmi obecně) namítá zhoršení kvality prostředí a hodnoty území, tak ani tato námitka nemůže být, s ohledem na uvedené v předchozím bodě, projednatelná.
44. Žalobce nemůže ani úspěšně namítat zhoršení kvality života či poukazovat na nedostatečné veřejné vybavení v lokalitě stavby. Kvalita života souvisí především s funkčním využitím určitého území, avšak přímo nesouvisí s ochranou přírody ve smyslu § 2 zákona o ochraně přírody a krajiny (resp. žalobce v žalobě tuto námitku nikterak s ochranou přírody a krajiny nespojuje). Námitka absence veřejného vybavení v místě stavby pak zjevně hodnotí poskytovanou úroveň veřejných služeb v dané lokalitě a nikoli ochranu přírody a krajiny.
45. Co se týče námítky znečištění ovzduší, tak Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 16. 1. 2018, č. j. 2 As 328/2016 – 96, uvedl, že námitky spojené se znečištěním ovzduší, které samo o sobě složkou životního prostředí chráněnou zákonem o ochraně přírody a krajiny není, lze uplatnit pouze ve vztahu k dopadu znečištění na rostliny či vodní toky (jakožto nepřímý vliv na zájmy chráněné zákonem o ochraně přírody a krajiny), nikoli obecně ve

vztahu k ochraně životního prostředí či ochraně veřejného zdraví (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 11. 2012, č. j. 7 As 144/2012 – 53). Podobně v již citovaném rozsudku sp. zn. 7 As 303/2016 Nejvyšší správní soud odmítl, že by se pod uvedené zájmy mohlo podřadit navazující znečištění ovzduší. Ani tato námitka žalobce odkazující na znečištění ovzduší tedy není přípustná, neboť ji žalobce formuloval pouze obecně ve vztahu k ochraně životního prostředí.

46. Žádnou souvislost s ochranou přírody a krajiny nelze nalézt ani v poukazu žalobce na další zhoršení dopravní situace v místě stavby, neboť tato námitka se týká pouze dopravní obslužnosti daného místa, resp. napojení stavby na stávající komunikace. Aspekt ochrany přírody a krajiny ve smyslu § 2 zákona o ochraně přírody a krajiny však absentuje.
47. Za nepřípustnou lze považovat též námitku, že městská část Praha 5 dlouhodobě usiluje o změnu (revokaci) příslušné části územního plánu. Tato námitka zjevně nikterak nemíří na ochranu přírody a krajiny ani nezahrnuje tvrzení o porušení procesních práv žalobce, a proto ji žalobce nemůže úspěšně uplatnit. Pro úplnost však soud uvádí, že správní orgány vycházely při svém rozhodování z aktuálně platného územního plánu, který umístění záměru stavebníka povoloval, přičemž jakékoli plánované změny nemohly v rámci vedené řízení zohlednit.
48. Konečně pak soud posoudil jako nepřípustnou námitku, že dojde k výraznému navýšení podílu zpevněných ploch v řešeném území. Tato okolnost se týká stavebně-technického provedení předmětných staveb, avšak s ohledem na současný charakter předmětné lokality (širší centrum města) v současné době nemůže mít přímou souvislost s ochranou přírody a krajiny.
49. Pro úplnost pak soud uvádí, že u všech výše uvedených námitek nemůže být ani důvodná námitka jejich nedostatečného vypořádání v rámci řízení před stavebním úřadem či žalovaným, neboť s námitkami spolku, který své postavení účastníka správního řízení odvozuje z § 70 odst. 3 zákona o ochraně přírody a krajiny, je správní orgán povinen se věcně vypořádat pouze v případě, že se týkají zájmů, které občanské sdružení ve správním řízení hájí. V opačném případě postačí, pokud správní orgán přezkoumatelným způsobem zdůvodní, proč se námitky uplatněné občanským sdružením těchto zájmů netýkají (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2010, čj. 7 As 2/2009-80). Žalovaný přitom takto postupoval a lze říci, že až nad rámec svých povinností se rovněž k jednotlivým námitkám žalobce alespoň ve stručnosti vyjádřil.
50. Pokud pak jde o námitku, že rozhodnutí o umístění stavby je v tomto konkrétním posuzovaném případě nutnou podmínkou taktéž pro vydání kladného rozhodnutí o povolení kácení dřevin a porostů, jež se v daném místě vyskytují, musí soud vyzdvihnout, že uvedenou námitku žalobce uplatnil až v replice k vyjádření žalovaného, tedy ji vznesl po lhůtě stanovené v § 72 odst. 1 soudního řádu správního. Dle soudu se v případě této námitek nejedná o argumentaci rozvíjející námitky uvedené v žalobě, nýbrž o novou žalobní námitku. Řízení před správními soudy je přitom ovládáno zásadou koncentrace řízení, kdy k námitkám uplatněným opožděně soud nepřihlíží. Proto se touto námitkou soud také blíže nezabýval.
51. Jako přijatelné tedy soud shledal pouze námitku týkající se rozporu napadených rozhodnutí s § 9 odst. 2 vyhlášky č. 503/2006 Sb., výskytu roháče obecného, zvýšení hlukových limitů a procesních pochybení.

52. K namítanému výskytu chráněných druhů soud uvádí, že dle § 67 zákona o ochraně přírody a krajiny má investor (tedy též stavebník) povinnost zajistit hodnocení vlivu zamýšleného zásahu (zde stavby) na zájmy chráněné tímto zákonem, přičemž v případě pochybností o závažnosti zásahu a jeho rozsahu z hlediska zájmů chráněných tímto zákonem může ten, kdo jej zamýšlí uskutečnit, požádat o stanovisko příslušný orgán ochrany přírody.
53. V uvedeném smyslu stavebník postupoval, neboť v průběhu zkoumaného řízení byla opakovaně hodnocena přítomnost možného výskytu zvláště chráněných druhů živočichů. Takto byl navrhovaný záměr předně posouzen ve zjišťovacím řízení podle § 7 zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí, ve znění pozdějších předpisů, přičemž odbor životního prostředí Magistrátu vydal ve zjišťovacím řízení závěr, že záměr nebude podle dotčeného zákona posuzován. Dále bylo doloženo závazné stanovisko odboru životního prostředí Magistrátu ze dne 10. 7. 2013, kterým byl vydán souhlas s umístěním stavby. V něm bylo mj. konstatováno, že v těsném sousedství stavby se nevyskytují přírodní charakteristiky zásadního významu a že kvalita prostředí nemůže být záměrem podstatně ovlivněna. Zároveň byl opakovaně proveden biologický průzkum, který byl zaměřen na možný výskyt zvláště chráněných rostlinných a živočišných druhů, přičemž žádné druhy zvláště chráněných rostlin ani živočichů zjištěny nebyly. U chráněných živočichů vyskytujících se v okolí nebyly v místě stavby zjištěny vhodné podmínky pro jejich rozmnožování a vývoj, takže jejich výskyt může být pouze nahodilý. Biologický průzkum přitom probíhal v měsíci lednu a květnu 2013 a byl proveden autorizovanými osobami.
54. Z uvedeného vyplývá, že zájmy chráněné zákonem o ochraně přírody a krajiny byly v daném případě zevrubně hodnoceny, a to včetně výskytu zvláště chráněných druhů živočichů. Za účelem zajištění jejich ochrany stavební úřad v napadeném územním rozhodnutí dokonce stanovil v souladu se stanoviskem odboru životního prostředí Magistrátu ze dne 10. 7. 2013 ke stavebnímu řízení podmínku opakování biologického průzkumu za účelem zjištění aktuálního stavu výskytu chráněných druhů živočichů před vydáním stavebního povolení s tím, že projektová dokumentace bude zpracována tak, aby obsahovala aktualizovaný biologický průzkum ohledně výskytu zvláště chráněných živočichů (viz pod V., 2, 5. odrážka). Proto soud neshledal, že by se správní orgány nedostatečně věnovaly tomu, zda v dané lokalitě nežijí zvláště chráněné živočichy, resp. by řádně nezhodnotily jejich eventuální ohrožení záměrem stavebníka (viz v podrobnostech s. 32 a 33 rozhodnutí stavebního úřadu).
55. Pokud žalobce výslovně namítá, že nebyl hodnocen výskyt roháče obecného, tak soud opakuje, že v rámci biologických průzkumů ani při posouzení záměru nebyla zjištěna přítomnost žádného zvláště chráněného živočicha, přičemž odbor životního prostředí Magistrátu ve sdělení ze dne 9. 1. 2015 výslovně uvedl, že výskyt roháče obecného je v daném místě vysoce nepravděpodobný a nebyl zjištěn. Za této situace tedy neobstojí obecné tvrzení žalobce, že výskyt předmětného živočicha je v dané lokalitě velmi pravděpodobný. Dle soudu jsou zjištění správních orgánů relevantní a k jejich zpochybnění by musel žalobce předložit konkrétní důkazy; nepostačí však pouze obecné tvrzení, jež není podloženo žádnými expertními podklady.
56. Tato námitka tedy není důvodná.

57. K další námitce soud uvádí, že § 9 odst. 2 vyhlášky č. 503/2006 Sb. stanovuje náležitosti, jenž musí rozhodnutí o umístění stavby obsahovat. Žalobcem poukazovaný § 9 odst. 2 písm. g) v tehdejší znění stanovil, že rozhodnutí o umístění stavby obsahuje podmínky, kterými se zabezpečí urbanistické a architektonické podmínky pro zpracování projektové dokumentace, která bude řešit začlenění stavby do území, zachování civilizačních, kulturních a přírodních hodnot v území, ochranu veřejného zdraví a životního prostředí. Stavební úřad v napadeném územním rozhodnutí tyto okolnosti posoudil na s. 19 a 20 svého rozhodnutí, a to včetně funkčního využití území, struktury zástavby či urbanistického a architektonického charakteru prostředí a dopadu stavby na okolí. Žalobce přitom porušení citovaného ustanovení ponechává v rámci této námitky ve značně obecné rovině, resp. neuvádí žádné konkrétní skutečnosti, které stavební úřad (či žalovaný) ve svém rozhodnutí pominul zohlednit. Soud proto také pouze v obecné rovině konstatuje, že z napadeného rozhodnutí nelze dovodit, že by stavební úřad pominul do svého rozhodnutí zahrnout náležitosti stanovené § 9 odst. 2 písm. g) vyhlášky č. 503/2006 Sb., resp. že by je pominul zohlednit a zhodnotit. Pro úplnost pak soud uvádí, že v současném znění (a ke dni vydání rozhodnutí žalovaného) dotčený § 9 odst. 2 vyhlášky č. 503/2006 Sb. již citované ustanovení ani neobsahoval.
58. Uvedené námitka tedy není důvodná, včetně poukazu na nepřezkoumatelnost této části rozhodnutí žalovaného, neboť žalovaný se s totožnou námitkou vypořádal na s. 15 svého rozhodnutí.
59. K námitce zvýšení hlukových limitů soud uvádí, že problematice hlukové zátěže se stavební úřad i žalovaný ve svých rozhodnutích velmi podrobně věnovali (viz s. 33 – 35 a s. 40 – 42 rozhodnutí stavebního úřadu a s. 8 – 9 rozhodnutí žalovaného), přičemž soud se s jejich závěry ztotožňuje a na jejich argumentaci odkazuje. Pro úplnost uvádí, že ze správního spisu vyplývá, že k dokumentaci byla přiložena akustická studie z roku 2013, na základě níž bylo vydáno kladné závazné stanovisko Hygienické stanice hl. m. Prahy, které bylo potvrzeno závazným stanoviskem Ministerstva zdravotnictví. Oba tyto správní orgány shledaly, že negativní účinky staveb nepřekročí limity uvedené v příslušných právních předpisech. Dále byla v průběhu řízení doložena akustická studie z roku 2017, která rovněž konstatovala, že zákonné limity pro hluk budou dodrženy (i tato pak byla hodnocena dotčenými orgány). Na jejím základě pak stavební úřad stanovil pro stavbu jako jednu z podmínek opatření, jež mají pomoci ke snížení hluku na komunikaci. Všechny tyto skutečnosti dle soudu svědčí závěru, že v dané lokalitě budou hlukové limity dodrženy a vlivem posuzovaného záměru nedojde k nadlimitní zátěži území.
60. Pokud žalobce v této souvislosti odkazuje na jím předložený znalecký posudek vypracovaný Technickým a zkušebním ústavem stavebním Praha, s. p., dle něhož jsou v lokalitě překročeny mezní hodnoty hlukových ukazatelů, musí soud v první řadě odmítnout tvrzení žalobce, že se správní orgány s tímto znaleckým posudkem řádně nevypořádaly, neboť stavební úřad se jím zabýval na s. 40 – 42 svého rozhodnutí a žalovaný se s jeho závěry následně ztotožnil. Oba správní orgány přitom shledaly, že tento znalecký posudek není oponentním posudkem k předloženým akustickým studiím a soud se i s tímto závěrem plně ztotožňuje. Proto správní orgány mohly ve svých rozhodnutích vyjít z dotčených akustických studií, resp. hlukovou zátěž předmětného záměru správně posoudily s ohledem na stanoviska Hygienické stanice hl. m. Prahy a Ministerstva zdravotnictví k oběma akustickým studiím.

61. Soud konečně přezkoumal způsob vedení předmětného správního řízení, avšak žádná procesní pochybení tvrzená žalobcem neshledal.
62. Podle § 87 odst. 1 stavebního zákona stavební úřad k projednání žádosti nařídí ústní jednání, a je-li to účelné, spojí jej s ohledáním na místě; oznámení o konání ústního jednání se doručí nejméně 15 dnů předem. Stavební úřad může upustit od ústního jednání, jsou-li mu dobře známy poměry v území a žádost poskytuje dostatečný podklad pro posouzení záměru. Upustí-li stavební úřad od ústního jednání, stanoví lhůtu, do kdy mohou účastníci řízení uplatnit námitky a dotčené orgány závazná stanoviska; tato lhůta nesmí být kratší než 15 dnů.
63. Podle § 36 odst. 3 správního řádu nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí; to se netýká žadatele, pokud se jeho žádosti v plném rozsahu vyhovuje, a účastníka, který se práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vzdal.
64. Z obsahu spisového materiálu vyplývá, že k umístění předmětné stavby se konala dvě ústní jednání, a to jednak 15. 7. 2014 a následně (po zrušení prvního rozhodnutí o umístění stavby žalovaným) také 16. 6. 2016. K záměru stavebníka se tedy ústní jednání konalo. Následně sice stavebník požádal o přerušování územního řízení s tím, že má v úmyslu doplnit stanoviska dotčených orgánů, čemuž stavební úřad vyhověl a stavebník následně doplnil další podklady. Po doplnění těchto podkladů vydal stavební úřad oznámení o pokračování v řízení ze dne 26. 4. 2017, č. j. MC05 25179/2017. V tomto oznámení stavební úřad vyzval usnesením účastníky řízení, aby se v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu vyjádřili ve lhůtě do 15 dnů ode dne doručení tohoto usnesení k podkladům rozhodnutí.
65. S ohledem na popsany procesní postup stavebního úřadu soud neshledal, že by stavební úřad v daném řízení, resp. po doplnění podkladů ze strany stavebníka, neumožnil účastníkům řízení uplatnit případné námitky. Soud předně vyzdvihuje, že i s ohledem na skutečnost, že ve věci již dříve bylo ústní jednání nařízeno a navíc nové podklady předložené stavebníkem na podstatě záměru nic zásadního neměnily, nebylo povinností stavebního úřadu nově nařizovat ústní jednání (tuto skutečnost ostatně uznává sám žalobce).
66. Z hlediska koncentrace řízení a časových možností uplatnění námitek je pak klíčové, že dle § 89 odst. 1 stavebního zákona mohou účastníci řízení uplatnit své námitky nejpozději při ústním jednání, tedy v daném případě mohli námitky uplatnit do dne 16. 6. 2016. Jelikož však po tomto ústním jednání stavebník doplnil do spisového materiálu další podklady, postupoval stavební úřad správně, pokud o této skutečnosti účastníky řízení informoval a stanovil jim lhůtu, ve které se mohou k nově předloženým podkladům vyjádřit, a to usnesením vydaným na základě § 36 odst. 3 správního řádu.
67. Pro zachování procesních práv účastníků řízení je klíčové, že stavební úřad účastníky řízení s doplněním nových podkladů pro vydání rozhodnutí seznámil a dal jim možnost, aby se k těmto podkladům vyjádřili, přičemž z faktického hlediska byl tento postup totožný jako v případě výzvy k předložení námitek dle § 87 odst. 1 stavebního zákona. Žalobce tak byl seznámen se skutečností, že do spisového materiálu byly doplněny další podklady, a že se k těmto podkladům může ve lhůtě 15 dnů vyjádřit, přičemž tato vyjádření by musel stavební úřad ve svém rozhodování zohlednit. Zároveň byl seznámen s tím, že stavební úřad má za to, že již shromáždil veškeré podklady pro vydání rozhodnutí, neboť v předmětném usnesení odkázal na § 36 odst. 3 správního řádu, pročez neobstojí námitka o

nevědomosti okamžiku koncentrace řízení. A proto neobstojí ani námitka žalobce, že nebyl seznámen se skutečností, že již nebude konáno ústní jednání, neboť tato skutečnost z daného podání zjevně vyplývala.

68. Za rozporný se smyslem zákona pak soud pokládá výklad žalobce, dle něhož podle § 36 odst. 3 správního řádu lze postupovat až v situaci, kdy jsou všechny podklady pro rozhodnutí shromážděny, včetně podaných námitek dle § 50 odst. 1 správního řádu. Smyslem § 36 odst. 3 správního řádu je právě dát účastníkům řízení možnost, aby se k věci ještě před vydáním rozhodnutí vyjádřili, přičemž je nabíledni, že až po této výzvě mohou účastníci řízení předložit další stanoviska či námitky, aniž by tím byl popřen smysl citovaného ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu.
69. Pro úplnost pak soud uvádí, že pokud žalobce tvrdí, že z důvodu tohoto chybného postupu žalovaného nemohl podat námitky, které jinak podat chtěl, tak v žalobě nikterak nespecifikuje, jaké námitky takto chtěl předložit, respektive nijak nekonkretizuje, k jakým skutečnostem či úvahám, které byly v předložených podkladech nové či překvapivé, se nemohl vyjádřit. I proto nemůže být tato jeho námitka úspěšná.
70. Soud tedy uzavírá, že nebylo zjištěno, že by žalobci bylo bráněno, či mu nebylo umožněno vyjádřit se k předmětu řízení a k příslušným podkladům. Námitka není důvodná.
71. Konečně pak soud uvádí, že žalovaný se totožné odvolací námitce věnoval na s. 17 svého rozhodnutí a náležitě ji vypořádal, pročez ani námitka nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného (stejně jako v jiných částech žaloby) nemůže být úspěšná.

IX. Závěr

72. Žalobce se svými námitkami tedy neuspěl; jelikož v řízení o žalobě nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti, městský soud zamítl žalobu jako nedůvodnou.
73. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení; žalovanému pak v řízení o žalobě nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.
74. Pokud jde o náklady řízení, které vznikly osobě zúčastněné na řízení, soud dospěl k závěru, že v dané věci nejsou dány předpoklady pro přiznání práva na jejich náhradu. Podle ustanovení § 60 odstavec 5 s. ř. s. má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinností, kterou jí soud uložil. V posuzované věci soud osobě zúčastněné na řízení žádnou povinnost v řízení nestanovil, pouze jí dal možnost uplatnit její právo v probíhajícím řízení. Z uvedených důvodů soud vyslovil, že osobě zúčastněné na řízení se právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den

lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha, 13. února 2019

JUDr. Karla Cháberová v. r.
předsedkyně senátu